

er Tale om, have ikke alene overordentlig vigtige Poster at varetage, men have en af de mest betydelige, en af de mest triste Gjerninger, som betros nogen af Statens Embeds- og Bestillingsmænd.

B. Holm: Jeg begjærede Ordet, da det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) talte, men jeg kunde forsaavidt gjerne frakalde det efter det Foredrag, vi sidst hørte. Da jeg nu imidlertid har faaet Ordet, er der dog Noget, jeg kunde have lyst til at sige, og jeg skal da navnlig opholde mig ved Spørgsmaalet om Selvpensionering, som idag er blevet reist her. Det er allerede bemærket af den ærede sidste Taler, at det, man her har foreslaaet, ikke er Andet, end hvad der findes i adskillige andre Love. Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Luzen) mente, at man, hvis vi vedtogte andet Stykke af § 3, vilde komme ind paa et Uføre — jeg hviſter ikke ret Udtrykket — idet man fik nogle Bestillingsmænd, der skulde pensionere sig selv, medens andre fik Pensionsret. Jeg tror dog, at dette er ikke Andet, end hvad der er fassat i alle de Løningslove, som ere vedtagne i de senere Aar, ifølge hvilke en vis Del af de underordnede Bestillingsmænd stadig rykker op til at faae Pensionsret. — Man har dernæst reist Spørgsmaal om det Selbdige eller Uheldige ved Selvpensioneringen, og jeg skal ikke negte, at det overraskede mig Noget at høre de Udtalelser, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds. Jeg erindrer tydelig, at han, dengang dette Spørgsmaal først forelaa, var imod det af den Grund, at han ikke kunde faae Lønningerne sat langt nok ned, men nu er han imod det, fordi han er bange for, at de Vedkommende skulde dø af Sult, naar man tager de 5 pCt. fra dem. Dette synes jeg er en egen Maade at være imod en Sag paa. Jeg for mit Vedkommende er ikke ubetinget imod Pensionsvæsenet, men jeg tror, vi ere komne noget paa Afveje, idet man er kommen til langt mere at give de højere Lønninger Pensionsret end de lavere. Man burde efter min Mening snarere gaa en anden Vej, nemlig den, at ingen kunde faae Pensionsret, før han havde staaet et vist Antal Aar i Statens Tjeneste; lad den komme ligesaa vel de højere Lønnede, som de lavere Lønnede til Gode. Man er som sagt gaaet en urigtig Vej, idet der af de høist Lønnede er $\frac{1}{4}$ flere end af de lavest Lønnede, som faae Pensionsret. Jeg vilde finde det uheldigt, om man her gif ind paa at give flere Embedsmænd Pensionsret, idet vi kun have en 4 eller 5 Aar tilbage, inden en hel Del af vore Lønninglove skulde revideres, og jeg antager, at der er stor Sandsynlighed for, at ogsaa hele Pensionsspørgsmaalet til den Tid vil blive tagen under Overveelse. Jeg ser vel, det er foreslaaet, at denne Lov ikke skal revideres før inden Udgangen af Fi-

nantsaaret 1884—85, men jeg antager det for sandsynligt, at denne Bestemmelse vil blive ændret derhen, at den skal revideres samtidig med en hel Del af vore andre Lønninglove. — Den ærede sidste Taler sagde — idet han gif ud fra, at dette Lovforslag vilde gaa i Udvalg — at han vilde minde Udvalget om, at Fyrskippernes Post var saa faare vigtig. Dette skal jeg ikke benegte; men naar man kommer til at tale om Vigtigheden af Posten, vil man faae at høre, snart at denne snart at hin Post er den vigtigste, og at det næsten ikke er muligt at faae denne eller hin Post vel besat. Jeg tror, at vi fra vor Side maa gaa ud fra at stille de forskjellige Embeds- og Bestillingsmænd noget i Klasse med hinanden. — Forøvrigt skal jeg ikke for Døbticket udtale mig videre; jeg har kun fundet mig foranlediget til at fremsætte mine Ansuelser i korte Træk.

Nimsted: Jeg vil ikke negte, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) forekom mig noget besynderlig i sin Udvikling af det Spørgsmaal, som især har været bragt paa Bane her, nemlig Spørgsmaalet om Pensionsret for Fyrskippere. Det ærede Medlem indrømmede jo og udhævede endogsaa med overordentlig Stykke haade i Begyndelsen og Slutningen af sit Foredrag, at der neppe var nogen Art af Statsfunktionærer, som det i den Grad var naturligt at indrømme Pensionsret som netop Fyrskippere, idet han i Righed med baade hvad det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Luzen) og jeg havde betonet, fremhævede ikke blot Vigtigheden af deres Stilling, men ogsaa de særlige Vilkaar, hvorunder de levede, det triste Liv og det Instrængende ved selve Posten; men trods dette kom det ærede Medlem, som det forekommer mig, til at konkludere derhen, at man dog burde negte disse Funktionærer Pensionsret, og det af den Grund, at man ikke var kommen til nogen Enighed med Regjeringen — navnlig de foregaaende Regjeringer — om en Revision af Pensionsloven i Almindelighed. Det forekommer mig imidlertid, at dette er at stille Sagen i høi Grad paa Spidsen, er, som det hedder, for Smed at rette Vager, naar man, hvor der er Tale om en Stilling, hvorom man i høi Grad erkjender, at den efter sit Væsen har Krav paa Pensionsret, negter den denne Ret, fordi man ikke er kommen til Enighed med Regjeringen om en Revision af Pensionsloven, og naar det ærede Medlem henviste til, at man jo dog paa andre Maader kunde komme ud over den Ulempe, som han indrømmede det var for Administrationen, at den ikke kunde afstedige disse Folk, naar de ikke længere kunde gjøre Fyldest i legemlig og sjælelig Henseende, saa tror jeg ogsaa, at den Vej, han anviste, neppe vilde være fyldestgørende. Han mente nemlig, at man, i Righed med hvad man gjorde overfor en tro gammel Karl eller tro gammel Pige, nok kunde give Fyrskipperne en